

[Holstein.]

Jeg har gentagende maattet sande Berettigelsen af den højtærede Undervisningsministers Betegnelse. Sidst fik jeg Sparket at mærke, da vi havde Dobbelt-honorardiskussionen her i Tinget i sidste Samling. Og nu i Anledning af mine Udtalelser forleden om det personlige Ansvar i en Sag som Dalhoff-Affæren, saa faar jeg igen et Spark, saa bliver mine Ord igen mistydet og mine Hensigter mistænkeliggjort; saa bliver den Mand, der mere end nogen anden af de levende er ansvarlig for det, der er sket, fremhævet som den ansvars-betyngede — den mere eller mindre ansvars-betyngede, staar der dog —, der sidder og ser Tiden an; og det hævdes, at denne Mands Holdning er mere prisværdig end den Embedsmands, som er kommet i uhjælpelig Konflikt med Samfundsordenen, og som tager Konsekvensen deraf og tager Afsked med Livet.

Tør jeg erindre om, hvad der i disse Dage er foregaaet med den Folkebank, som sorterer under Handelsministeriet og under Departementschef Dalhoff? Tør jeg her erindre om, hvorledes den højtærede Statsminister forholdt sig, da vi i December 1923 havde en Dagsordensdebat om Skandalen i det Transatlantiske Kompagni, en Dagsordensdebat, der opstod som Følge af en Interpellation til den daværende højtærede Justitsminister med Anmodning om at give Oplysning om, hvorfor den transatlantiske Sag var blevet standset ved Landsretten og ikke var blevet appelleret til Højesteret, var blevet standset med den Motivering, at Sagen var saa omfattende og Bevismaterialet saa uhaandterligt — saaledes var den fungerende Rigsadvokats Begrundelse —, at man ikke fandt det hensigtsmæssigt at lade denne Sag gaa til Højesteret?

Erindrer den højtærede Statsminister den Dagsorden, han den Gang stillede, en Dagsorden, der gik ud paa, at det for at faa fuld Klarhed i en Affære af denne Besskaffenhed og for at faa Klarhed over, hvor Ansvaret laa, og hvor stort Ansvaret var, var ønskeligt, at denne Sag blev appelleret til Højesteret? Erindrer den højtærede Statsminister, at hans Dagsorden blev fremsat i Forlængelse af en Interpellation fra det konservative Folkeparti til Justitsministeren, en Interpellation, som fra konservativ Side aldeles ikke var tænkt at skulle føre ud i en Dagsorden, men som førte ud i en Dagsorden fra konservativ Side, en Dagsorden, der — som saa

ofte før — reddede Justitsministeren og hele den daværende Regering?

Erindrer den højtærede Statsminister, at jeg den Gang støttede hans Dagsorden og stemte for den, fordi vore Synsmaader med Hensyn til Honnethed, til Ret og Retfærdighed og til Nødvendigheden af, at der i Forhold af denne Art ikke gaas frem med Antydning af Vilkaarlighed, stemte overens — erindrer den højtærede Statsminister det? Og tror den højtærede Statsminister ikke, at hvis denne Dagsorden var blevet fulgt, og hvis denne Sag var blevet appelleret til Højesteret i Stedet for at blive afvist af Rigsadvokaturen med en intet-sigende Henvisning til dens Omfang og til Bevismaterialets Uhaandterlighed, tror den højtærede Statsminister ikke, at der i saa Fald havde været i hvert Fald megen Sandsynlighed for, at de nye, store økonomiske Tab, som sagesløse Medborgere nu har lidt, kunde være undgaaet?

Jeg er tilbøjelig til at tro det. Men det synes mig, at naar det er saadan, saa ser det mærkeligt ud, at der i den øverste Statsadministration, som skal have med denne Sag at gøre, for saa vidt den kommer til at vedrøre Administrationen, fremdeles sidder Departementschef Dalhoff som øverste ansvarlige Myndighed.

Han er jo ikke suspenderet, han er jo ikke afskediget af den højtærede Statsminister, han er ikke blevet opfordret af den højtærede Statsminister til at tage sin Afsked, og han har heller ikke selv gjort det. Aah, hvor vilde det have klædt den Departementschef, om han — ikke havde taget Livet af sig selv, for der var ingen Grund til at tage Afsked med Livet —, men om han havde taget Afsked med sit Embede! Hvor vilde det have vakt Sympati og Agtelse for den høje Embedsmand, om han havde gjort det! Og hvor vilde det have vakt Sympati og Agtelse for den højtærede Statsminister, om han havde opfordret denne Embedsmand til at gøre det samme, som han opfordrede hans For-gænger til at gøre i Foraaret 1924!

Jeg skal dernæst vende mig til de finanspolitiske Bemærkninger, som jeg gerne vilde fremføre overfor den højtærede Landbrugsminister og den højtærede Trafikminister.

Den højtærede Landbrugsminister udtalte, at min Sammenligning mellem et offentligt Foretagende som Vildmosens Kultivering og Tøndermarskens Afvandring var et stift Stykke. Jeg vil gerne gøre den højtærede Landbrugsminister opmærk-